

## Ευτύχης Μπιτσάκης *Το γαλλικό Όχι*

**Π**αρά τον καταϊγισμό των πολιτικών εκπροσώπων της αστικής τάξης και των ΜΜΕ, παρά την αχαλίνωτη κινδυνολογία, ο γαλλικός λαός απέρριψε το κατασχεύασμα της Κομισιόν. Στη Γαλλία δεν έγινε ουσιαστική συζήτηση για το Ευρωσύνταγμα. Πώς να διαβαστεί και να συζητηθεί ένα κείμενο 852 σελίδων; Παρά ταύτα, το σημερινό πρόσωπο της ΕΕ και τα πλέον έκδηλα σημεία του Ευρωσυντάγματος αποτέλεσαν τη βάση για το Όχι.

Συγκεκριμένα: ποιο είναι το πρόσωπο της σημερινής ΕΕ; Βασική, θεσμοθετημένη κοινωνική σχέση, ο ανταγωνισμός. Το «πόλεμος όλων εναντίον όλων». Πολιτική του

έκφραση, ο νεοφιλελευθερισμός, ο οποίος συνεπάγεται τη μεταφορά των συνεπειών της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων. Δηλαδή την καθήλωση των μισθών και την αντίστοιχη αύξηση των κερδών του κεφαλαίου, και κυρίως του χρηματιστικού. Την απορρύθμιση της αγοράς εργασίας, την ανεργία και την αβεβαιότητα. Την αποδόμηση του κράτους πρόνοιας. Την εξάρθρωση και την ιδιωτικοποίηση του κρατικού τομέα της οικονομίας.

Από την άλλη πλευρά, στην ΕΕ δεν υπάρχει απλώς «έλλειμμα δημοκρατίας». Το Ευρωκοινοβούλιο είναι ουσιαστικά διακομματικό όργανο. Η εξουσία ασκείται από

την Κομισιόν και την Ευρωπαϊκή Τράπεζα. Και μεθοδικά η ΕΕ μετατρέπεται σε φρούριο με πρόσχημα την τρομοκρατία και τον αποκλεισμό των ξένων.

Μήπως όμως το Ευρωσύνταγμα θα αποτελούσε ένα βήμα προς την «Ευρώπη των Λαών»; Αλλά το Ευρωσύνταγμα προβλέπει ένα κοινοβούλιο χωρίς ουσιαστικές εξουσίες. Η εκτελεστική εξουσία θα είναι ουσιαστικά ανεξέλεγκτη. Δεν θα υπάρχουν μηχανισμοί ελέγχου της αυθαιρεσίας. Ο κοινωνικός έλεγχος, εξάλλου, θα είναι πρακτικά ανέφικτος. Επιπλέον, ο ρόλος των εθνικών κυβερνήσεων θα καθίσταται σκιώδης, εφόσον θα είναι υποχρεωμένες να υποκύπτουν στις εντολές της κεντρικής εξουσίας. Τέλος: το κατασκεύασμα που απορρί-

φθηκε δεν θα ήταν αναθεωρήσιμο, εφόσον γι' αυτό θα χρειαζόταν η ομοφωνία και των 25 κυβερνήσεων.

Σήμερα οι Κασσάνδρες προβλέπουν σεισμούς και καταποντισμούς. Επιχειρούν να ταυτίσουν την αρνητική ψήφο της Αριστεράς με την εθνικιστική ψήφο των οπαδών του Λεπέν. Αλλά η ψήφος της Αριστεράς έχει σαφή ταξικό χαρακτήρα. Είναι εναντίον της Ευρώπης των πολυεθνικών. Της Ευρώπης-σουπερμάρκετ. Της Ευρώπης της ανεργίας. Της πολιτισμικής ισοπέδωσης. Και, τέλος, εναντίον της Ευρώπης συνένοχου στους πολέμους της Νέας Τάξης. Οι Γάλλοι με την ψήφο τους εγκαινίασαν μια νέα περίοδο, για μια Ευρώπη ειρήνης και ευημερίας.



Σίλεια Δασκοπούλου, Χωρίς τίτλο, 1981.



*Σίλβια Δασκοπούλου, Οι αντίζηρες, 1974.*